

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ

(ἀπόσπασμα ἐγγράφου διαμαρτυρίας

σταλείσης πρὸς τὸν μονοφυσίτην

Αὐτοκράτορα Ἀναστάσιον,

ὑπὸ τῶν Μοναχῶν τῆς ἐρήμου τῷ ἔτει 516 μ.Χ.,

τῇ φροντίδι τῶν Ἀγίων Σάββα καὶ Θεοδοσίου)

«Ἐπειδὴ διὰ τοῦτων τῶν Ἀγίων τεσσάρων Συνόδων [1] ἐδέχθημεν (καθὼς πολλάς φορὰς ἔχει λεχθῆ), τὴν μονογενῆ καὶ Ἀποστολικὴν Πίστιν πάντες ἡμεῖς οἱ κάτοικοι τῆς Ἀγίας ταύτης Γῆς, καὶ ἔχομεν στηριχθῆ εἰς αὐτὴν μέ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, λοιπὸν οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ μέ ὁποιονδήποτε τρόπον νά μᾶς ἐνώσῃ μέ κάποιον ὁ ὁποῖος δέν πιστεύει οὕτω καὶ δέν πειθαρχεῖ εἰς αὐτάς, ἔστω καὶ ἐάν μᾶς ἀναμένουν μύριοι θάνατοι».

«Ἄς εἶναι πεπεισμένη ἡ ἐξουσία Σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἐκλεκτῶν Ἀγγέλων, ὅτι μέ κανένα τρόπον ἢ λόγον δέν δεχόμεθα τὴν ἔνωσιν μέ τοὺς προαναφερθέντας Ἀποσχιστάς [2] χωρὶς ἔνθεσμον καὶ κανονικὴν κρίσιν, οὔτε συμφωνοῦμε μέ κάποιαν καινοτομίαν εἰς τὴν πίστιν δι’ οἷονδήποτε λόγον, οὔτε θὰ ἀποδεχθῶμεν ὁποτεδήποτε πρόσωπον ἀπὸ τοὺς Ἀκεφάλους διὰ νά χειροτονηθῇ μέ τὴν βίαν. Ἐάν, ὅμως, ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν μας συμβῇ τοιοῦτόν τι, πληροφοροῦμεν ἐνώπιον τῆς Ἀγίας καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος τὴν εὐσέβειάν Σας, ὅτι τὰ αἵματα πάντων ἡμῶν προθύμως θὰ ἐκχυθοῦν καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι Τόποι θὰ καταστραφοῦν διὰ πυρὸς πρὶν γίνῃ τοιοῦτον τι εἰς τὴν Ἀγίαν ταύτην Πόλιν τοῦ Θεοῦ. Διότι ποῖον εἶναι τό ὄφελος ἀπὸ τὴν ἀπλήν προσωυμίαν τῶν Ἀγίων Τόπων ἐνῷ αὐτοὶ μέ τοιοῦτον τρόπον πολεμοῦνται καὶ ἀτιμάζονται»;

«Ἄν λοιπὸν ἐξ αἰτίας τῆς Πίστεως, ὅλα αὐτὰ κινῶνται κατὰ τῆς Ἀγίας τοῦ Θεοῦ Πόλεως Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸν ὀφθαλμόν καὶ φωστῆρα πάσης τῆς οἰκουμένης καὶ ἡ ὁποία ἐδέχθη τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου (ἐφ’ ὅσον κατὰ τό προφητικὸν ἐκεῖνο λόγιον «ἀπὸ τὴν Σιών θὰ προέλθῃ νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ»), ἂν δέ οἱ κάτοικοί της μέ τὰς ἰδίας των χεῖρας – τρόπον τινά – ψηλαφοῦν καθ’ ἐκάστην τὴν ἀλήθειαν διὰ τῶν ἰδίων τῶν Σεβασμίων Τόπων εἰς τοὺς ὁποίους συνετελέσθη τό μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, πῶς, λοιπὸν, μετὰ ἀπὸ πεντακόσια καὶ πλέον ἔτη ἀπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας οἱ Ἱεροσολυμίται μανθάνομεν τὴν Πίστιν; Συνεπῶς, εἶναι δυνατόν μέ ἀσφάλειαν νά γνωρίσωμεν, ὅτι ἡ διόρθωσις ἡ ὁποία τώρα δῆθεν ἐπεισάγεται εἰς τὴν προηγουμένην κατὰ Χριστόν πίστιν δέν εἶναι τοῦ ἀληθινοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ διδαχὴ τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ ὁποῖος ἐπείγεται νά συγχύσῃ τὴν ἔνωσιν καὶ εἰρήνην τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ὁποῖος ἐγέμισε τὰ πάντα μέ ταραχὴν καὶ ἀκαταστασίαν».

(Κυρίλλου Σκυθοπολίτου, Βίος Ἀγίου Σάββα νζ’, Schwarz 154, 156, 157)

[1] Ἐννοεῖ τὰς τέσσαρας πρώτας Οἰκουμενικάς Συνόδους, αἱ ὁποῖαι εἶχον μέχρι τοῦ ἔτους ἐκείνου λάβει χώραν

[2] τ.ἔ. αἰρετικούς Μονοφυσίτας